

AKADEMIA

ΑΟΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Λελλοφί Ευρία
Μυριανό Δυμ. Περσάφω

- 1) Κρυετικός Κελοφπας. Μυ-
ζονοφίρως Τροφίως (1801-20)
 - 2) Κοφίως Τρυφίως να
Λεζωφίως Κλίως.
Αδίως 1900.
 - 3) Ηίρ Κοφίως Αφίως εφί Τρυ-
φίως Λεζωφίως Αφίως Τρυφίως.
Αδίως. 1928
 - 4) Νιουφίως Πίως. Αδίως 1920
 - 5) Νοφίως Τρυφίως Αφίως. 1920
 - 6) Νοφίως Κρυετικός. 1920.
 - 7) Νιουφίως Αφίως - 1920
 - 8) Νιουφίως Κρυετικός Αφίως - 1924
 - 9) Νιουφίως Νοφίως Τρυφίως. 1924
 - γ 10) Αφίως Βεφίως Τρυφίως. - 1927.
- εφίως Νιουφίως εφί εφί Νιουφίως. εφί.
Νιουφίως Νιουφίως -

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΑΘΗΝΩΝ

ΑΡΙΘ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ

.....871.....

ΑΡΧ. ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ

AKADHMIA

BYZANTINI

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Π. ΠΑΣΧΑΛΗ

ΑΝΔΡΙΟΙ ΙΕΡΑΡΧΑΙ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ Δ. ΚΑΛΟΓΕΡΑΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΠΡΟΥΣΗΣ

1801 - 1870

«Τὰ σώματα αὐτῶν ἐν εἰρήνῃ ἐτάφη, καὶ τὸ ὄνομα αὐτῶν ζῆ εἰς γενεάς. Σοφίαν αὐτῶν διηγέσονται λαοὶ καὶ τὸν ἔπαινον αὐτῶν ἐξαγγελεῖ ἡ Ἐκκλησία».
Σειράχ, ΜΔ', 23—25.

ΤΥΠΟΙΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

“ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΗΡΣ,,

(Ι. ΧΑΤΖΗΓΩΓΓΗΝΟΥ)

ΚΟΛΟΚΥΝΘΟΥΣ 2

ΑΘΗΝΑΙ

1927

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Π. ΠΑΣΧΑΛΗ

ΑΝΔΡΙΟΙ ΙΕΡΑΡΧΑΙ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ Δ. ΚΑΛΟΓΕΡΑΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΠΡΟΥΣΗΣ

1801 - 1870

«Τὰ σάματα αὐτῶν ἐν εἰρήνῃ ἐτάφη, καὶ τὸ ὄνομα αὐτῶν ἔῃ εἰς γενεάς. Σοφίαν αὐτῶν διηγῆσονται λαοὶ καὶ τὸν ἔπαινον αὐτῶν ἐξαγγελεῖ ἡ Ἐκκλησία».
Σειράχ, ΜΔ', 23-25.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΑΘΗΝΩΝ

EX LIBRIS
G. J. ARVANITIDI

BYZANTINI

ΑΡΙΘ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ

ΤΥΠΟΙΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

“ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΗΩΣ,”

(Ι. ΧΑΤΖΗΓΩΓΗΡΟΥ)

ΚΟΛΟΚΥΝΘΟΥΣ 2

ΑΘΗΝΑΙ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Π ΠΑΣΧΑΛΗ

ΑΝΔΡΙΟΥ ΑΡΧΑΙ

ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΑΙΜΗ
ΙΩΝ

ΒΙΒΛΙΟ
ΙΔΙΟΤΗΤΟΣ

ΚΩΣΤΑΝΤΙΟΣ Δ. ΚΑΛΟΓΕΡΑΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΠΡΟΥΣΗΣ

(1801 - 1870)

ΒΥΣΑΝΤΙΝΗ

ΑΡΘ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Π. ΠΑΣΧΑΛΗ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ Δ. ΚΑΛΟΓΕΡΑΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΠΡΟΥΣΗΣ (1)

(1801 - 1870)

Ὁ Προύσης μητροπολίτης Κωνσταντῖος, κατὰ κόσμον Κυριάκος Δημητρίου Καλογεράς (2) ἐγεννήθη εἰς τὸ χωριὸν Ὑψηλοῦ τῆς νήσου Ἄνδρου ἐν ἔτει 1801.

Δὲν ἦτο παιδείας διακεκοιμένης ὁ Προύσης Κωνσταντῖος, ἀλλ' εἶχε μεγίστην περὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἐμπειρίαν καὶ ἠδυοίρει σπανίας διοικητικῆς ἱκανότητος, τῆς ὁποίας πολλάκις μίσησε τρανὰ δείγματα. Ἀλλὰ διεκρίνετο οὐχ ἦττον καὶ διὰ τὴν ἀκραν ἰσχυρογνωμοσύνην του προκειμένου νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ καθήκον του, καθ' ἣν ἐσχημάτιζεν ἀντίληψιν αὐτοῦ. Περιελθὼν ποτε εἰς ῥῆξιν πρὸς τοὺς ἐν Προύση προκρίτους θέλοντας νὰ διαικῶσι τὰ κοινὰ αὐταρχικῶς καὶ ἐπιμένοντας νὰ διορίσωσιν ἐν τῇ σχολῇ Προύσης διδάσκαλον στερούμενον ἀποδεικτικῶν σπουδῆς τόσον σὺν τῷ χρόνῳ προεκάλεσε τὸ ἐναντίον του μίσος των, ὡστε οὗτοι μετὰ μακρὰς πρὸς ἀλλήλους συνεννοήσεις τὸν κατήγγειλαν εἰς τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν ὡς ἄδικον καὶ καταπιεστήν τῶν χριστιανῶν, τόσον δὲ τεχνηέντως ἐξύφραναν τὰς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας ὡστε ἐθεώρουν οὗτοι βεβαίαν τὴν καταδίκην του, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει ἀδύνατον τὴν παραμονὴν του εἰς τὴν Μητρόπολιν Προύσης.

Ὅταν ἐκλήθη εἰς ἀπολογίαὶν ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ διατάχθῃ νὰ μεταβῇ ἐκεῖ ὅπως δικασθῆ ὑπὸ τῆς Συνόδου, ὁ Κωνσταντῖος ἐξῆλ-

(1) Ἡ μετὰ χεῖρας πραγματεία ἐκτυποῦται ἀναλώμασι τῶν κ. κ. Φωκίωνος Ι. Καλογερά, διδασκάλου καὶ Ἀλεξάνδρου Ἀλκ. Καλογερά, καθηγητοῦ, ἀποτιόντων φόρον τιμῆς καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὴν σεπτὴν μνήμην τοῦ συγγενοῦς τῶν ἀοιδίου ἱεράρχου.

(2) Ἐν τῷ Κώδικι τῆς ἐν Ἄνδρῳ ἱερᾶς μονῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου εἰς τὰ Σόρα ἀναγράφεται: Κωνσταντῖος Μηνδρινός ἢ Καλογεράς, ἀρχιερεὺς. Ἀναφέρεται δ' ὡσαύτως διὰ ἐκάρῃ ἐν ἔτει 1810 καὶ διὰ εἶχεν ὀφθαλμοὺς γαλανοὺς καὶ τρίχας ξανθὰς. Νέου Κώδικος τῆς Ἱ. Μονῆς τοῦ Ἁγ. Νικολάου σ. 10.

θεν ἐκ τῆς Μητροπόλεως κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς του μετὰ πομπῆς συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Κλήρου ἐν στολῇ καὶ παρακολουθούμενος ὑπὸ χιλιάδων λαοῦ. Ἐν τοιαύτῃ ἐπιδεικτικῇ παρατάξει μετέβη εἰς τὸν μητροπολιτικὸν ναὸν καὶ γονυπετήσας πρὸ τῆς εἰκόνης τοῦ ἑσταυρωμένου, «Θεέ μου, εἶπε, μίαν σου ζητῶ χάριν νὰ μὲ ἀξιώσης νὰ ἐπανέλθω καὶ πάλιν εἰς τὴν Προῦσαν».

Καὶ ἠθωώθη μὲν ἐν τέλει παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐξελεγχάσης τὸ συκοφαντικὸν τῆς κατ' αὐτοῦ λίαν δεξιῶς σκευωρηθείσης πλεκτάνης, ἀλλὰ καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καὶ ὁ λίαν εὐνοῶν τὸν Κωνσταντίνον πατριάρχης Μελέτιος ἐδίσταζον νὰ ἐπιτρέψωσιν εἰς αὐτὸν νὰ ἐπανέλθῃ καὶ αὐθις εἰς Προῦσαν, διότι ἡ κατ' αὐτοῦ ἀντιπολίτευσις ἠπέλει ταραχάς, μεγάλας δυναμένας νὰ προσλάβωσι διαστάσεις, ὁ δὲ πατριάρχης δὲν ἐπεθύμει νὰ ἐκτραχυνθῶσι τὰ πράγματα. Ἀλλ' ὁ Κωνσταντίνος ἦτο ἀμετάπειστος. Μάτην ὁ λίαν πρὸς αὐτὸν φιλῶς, ὡς εἴρηται, διακείμενος πατριάρχης Μελέτιος ὁ Γ'. ὅστις ἐκ μητρὸς κατήγετο ἐξ Ἄνδρου καὶ ἐμόνασε μάλιστα νέος ὢν ἐν τῇ ἐν Ἄνδρῳ μονῇ τῆς Ἁγίας (1), ἐπρότεινε εἰς αὐτὸν νὰ τὸν προαγάγῃ λαμπρῶς εἰς Μητροπολίτην Κυζίκου ἐκ τῶν ἐννεα Γερόντων καλουμένων ἀρχιερέων τῆς διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου. Ὁ Κωνσταντίνος ἐν τῇ διακρινούσῃ αὐτὸν ἰσχυρογνωμοσύνῃ ἔθηκε τὸ ζήτημα διλημματικῶς. «Ἡ τὴν Μητρόπολίν μου νὰ μοῦ ἐπιστρέψῃτε, εἶπεν, ἢ τὴν παραίτησίν μου νὰ δεχθῆτε».

Ἐδέησε νὰ ὑποκύψωσι. Καὶ οὕτω ὁ Κωνσταντίνος ἐπανέκαμψεν εἰς Προῦσαν, ἔνθα τῷ ἐγένετο πρωτοφανῆς καὶ ὄντως θριαμβευτικὴ ὑποδοχὴ, χιλιάδων χριστιανῶν συνοδευσάντων αὐτὸν περὶ ἀπὸ Μουδανιά εἰς Προῦσαν. Ματ' ὀλίγον δ' ἐξημῆδένισε τέλεον πᾶσαν κατ' αὐτοῦ ἀντίδρασιν.

Ἡγάπα δ' ὄντως ὁ Κωνσταντίνος Καλογεράς τὴν Προῦσαν καὶ ἠσθάνετο ἀληθινὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα. Ὁ ἀναγινώσκων δ' ὅσα περὶ τῆς Προῦσης γράφει ὁ Χάμμερ δὲν ἀδικεῖ διόλου τὸν Κωνσταντίνον. Ἡ Προῦσα, λέγει ὁ ἱστορικὸς τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, εἶνε ἐξάκουστος διὰ τὴν καλλονὴν τῶν περιχώρων, τὴν ἱαματικὴν ἐνέργειαν τῶν ἀξιολόγων λουτρῶν, τὸν πλοῦτον τῶν φυσικῶν καὶ βιομηχανικῶν προϊόντων, τὰς θερμὰς πηγὰς καὶ τὰ ψυχρὰ ἀναβρυτήρια, τὴν διαύγειαν τῶν καταρρεόντων ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου ὑδάτων, τὰς γλυκυτάτας σταφυλάς, τὰ μῶρα, τὰ ἄπια τῆς, τῶν ὁποίων γνωστὰ εἶνε τεσσαράκοντα εἶδη, τὰ καΐσια, τὰ κεράσια, τὰ κάστανα, ὧν τινα ἔχουσι βάρους τεσσαράκοντα δραμίων, τὴν μέταξαν, τὸ ἔριον καὶ τὸ πλησίον ἐξορυττόμεναν σήπιον, ἐκ τοῦ ὁποίου κατασκευάζονται οἱ κομποὶ τουρκικοὶ λουλάδες, τὰ διάφορα ζυμαρικὰ, τὰ σερμπέτια καὶ γλυκύσματα, τὰ μεταξωτὰ καὶ μάλλινα ὑφάσματα, τοὺς λεπτοὺς καὶ οἶονεϊ ἀραχνούφεις γυναικίους χειτῶνας, τὰ μεταξόχνοα βελουδα καὶ

(1) Περὶ τοῦ Μελετίου Γ'. ὁ γράφων ἐφιλοπόνησεν ἴδιον φρόντισμα.

τὰ λινα περιζώματα. Πλήν τούτων φυσικῶν καὶ τεχνητῶν πλεονεκτημάτων, ἐπὶ τῶν Ὀθωμανῶν τιμᾶται διαφερόντως ὡς ἡ πρώτη μητρόπολις καὶ ὁ τάφος πολλῶν εὐσεβῶν καὶ σοφῶν ἀνδρῶν, ὡς γῆ ἱερὰ καὶ κλασικὴ ὥστε μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Κων)πόλεως κατεῖχε τὰ πρωτεῖα μεταξὺ τῶν πόλεων, εἴτα δὲ διεφιλονείχησεν τὰ δευτερεῖα πρὸς τε τὴν Ἀδριανούπολιν, ἐφήμερον πρωτεύουσαν τῶν Σουλτάνων, καὶ πρὸς τὸ Βαγδάτιον, καλούμενον φρούριον τῶν ἁγίων διὰ τοὺς ἐν αὐτῷ τάφους. Νῦν δὲ ἡ Προῦσα γέγραπται ἐν τοῖς τίτλοις τοῦ Σουλτάνου ὡς ἡ τρίτη πόλις τῆς Ὀθ. Αὐτοκρατορίας. (1)

Ὁ Κωνσταντῖος Καλογεωρᾶς κατήγετο ἐξ οἰκογενείας τῆς Ἀνδρου πτωχῆς μὲν ἀλλ' ἐντίμως καὶ φιλοπόνως ἐκ τῆς προσωπικῆς αὐτῆς ἐργασίας ποριζομένης τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Δεκαπενταετῆς δὲ μόλις ἀπεδήμησε τὸ 1816 μετὰ τοῦ πατρὸς του Δημητρίου, ἀσπλευροῦ τὸ ἐπάγγελμα, εἰς Κων)πολιν πρὸς εὐρεσίαν ἐργασίας, ὡς ἐραττοῦ πολλοὶ τῶν τότε Ἀνδρῶν. Ἐγίνωσκε δὲ ἀνεκτίμων καὶ γραφῆν, τὰ ὅποια ἐδίδαξεν εἰς αὐτὸν συγγενῆς του μικροῦ εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, εἰς τὴν ὅποian διαμένων ὁ μικρὸς Κωνσταντῖος ἐκάθη καὶ οὗτος μοναχὸς τὸ 1810, μόλις δεκαετῆς. Ὁ συγγενῆς του οὗτος καλόγηρος ἐδίδαξεν αὐτὸν καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς. Εἶχε δὲ τὴν φωνὴν μελωδικωτάτην ὁ μικρὸς Κωνσταντῖος δι' ὃ καὶ ὅτε ποτὲ εἰσελθὼν κατὰ τὸν εὐαγγελιστὴν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Πατριαρχείων καὶ πλησιάσας τὴν μίλητον ἤρπασεν τὰ βοηθῆ αὐτὸν ὡς κανονάρχης, αἰσθησὶν ἐνεποίησεν εἰς ἕνθα τοὺς ἐκκλησιαζομένους καὶ δὴ εἰς τὸν παριστάμενον κατὰ τὸν εὐαγγελιστὴν πατριάρχην, τὸ μελωδικόν, τὸ εὐηχον καὶ τὴ δύναμις τῆς φωνῆς τοῦ μικροῦ ψάλτου.

Ὁ Πατριάρχης ἠθέλησεν νὰ ἴδῃ εὐθύς τὴν ἐπιούσαν τὸ παιδίον καὶ τὸν πατέρα του καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν ἐὰν ἠθελε νὰ ἀφήσῃ τὸν υἱὸν του εἰς τὸ Πατριαρχεῖον διὰ νὰ μάθῃ γράμματα καὶ νὰ προκόψῃ μιαν ἡμέραν. Ἄλλος ἐκ χαρᾶς καὶ συγμνήσεως διὰ τὴν ἀπροσδόκητον εὐτυχίαν ὁ πτωχὸς ξυλογογὸς ἐγονυπέτησεν πρὸ τοῦ Πατριαρχου καὶ ἔσπασθεις τὴν χεῖρα αὐτοῦ, τῷ ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην του. Ἔτσι ἔμεινεν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ὁ μικρὸς Κωνσταντῖος τρεφόμενος καὶ ἐνδύμενος ἐν αὐτοῖς. Λαμβάνων δὲ καὶ μικρὸν τινα μισθὸν ὡς βοηθὸς τοῦ ψάλτου, ἐφοῖτα τακτικῶς εἰς τὴν ἐν Φαναρίῳ Σχολὴν, καταλεγόμενος μεταξὺ τῶν ἐπιμελεστέρων καὶ εὐφροεστέρων αὐτῆς μαθητῶν.

Μετά τινα ἔτη ἐχειροτονήθη ἱεροδιάκονος. Τοῦ Μεγάλου δὲ

(1) I. Χαμμερ, Ἱστορία τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, ἐξελληνισθεῖσα ὑπὸ Κ. Σ. Κρουιδά, τ. Α', σ. 189 κ. ἑ. Πεβλ. Β. Κάνδη, ἡ Προῦσα, Ἀθήναι 1883.—N. Νίτσου, ἡ Προῦσα, ἐν Ἡμερολογίῳ «Ὁ Φάρος τῆς Ἀνατολῆς», ἔτ. 1902, σ. 277 κ. ἑ.—Στατιστικὴ τῆς ἐπαρχίας Προῦσης, ἐν περιοδ. «Ξενοφάνει», τ. Β', 1904-1905, σ. 88.

πρωτοσυγγέλλου τῶν Πατριαρχείων χειροτονηθέντος Μητροπολίτου Τυρνόβου, ὁ Κωνσταντῖος ἠκολούθησε τοῦτον ὡς διάκονός του.

Ἄλλὰ δὲν παρήλθε πολὺς χρόνος καὶ διάτορον ἤχησε τὸ σάλπιγμα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐθνεγεροσίας. Τότε δὲ καὶ ὁ Κωνσταντῖος Καλογεράς ὡς ιεροδιάκονος τοῦ Τυρνόβου ὑπέστη ὅλα τὰ μαρτύρια, ἅτινα ἐπέκλωσεν ἢ μοῖρα κατὰ τὴν ἐκρηξιν τοῦ ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγῶνος εἰς τὸν ἐν Τουρκίᾳ ἱερὸν Κλήρον. Καὶ διέφυγε μὲν τὸν θάνατον ἀλλ' ἐπὶ ἓνα καὶ πλεόν μῆνα παρέμεινε καθειρωμένος εἰς τὴν Πράγκαν, ἐν φρικαλέᾳ εἰσικτῇ, ἀλυσσοδεμένος ἐκ τοῦ ποδὸς ἐπὶ τινας κατακειμένης σιδηρᾶς δοκοῦ ἐν συμφρυμῷ μετὰ πλήθους ἄλλων καταδικῶν τὰ πάνδεινα ὑφιστάμενος καὶ ὅσα ὄχι μόνον ὁ κάλαμος ἀδυνατεῖ νὰ περιγράψῃ, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπινος νοῦς νὰ φαντασθῇ. Ἐσώθη δὲ τοῦ θανάτου, τὸν ὁποῖον ἄλλως νυχθημερὸν ἐπεκαλεῖτο ὡς λυτρωτὴν τῶν μαρτυρίων του, ἐξ ἀπροσδοκῆτου βοήθειας. Ἀδελφός τις τοῦ πατρός του διετέλει εἰς ὑπηρεσίαν παρὰ τινι τὰ μέγιστα ἰσχύοντι εἰς τὸ Διβάνιον πασσᾶ, ὁ ὁποῖος ῥητόει τὸν ὑπηρετήτην του, ἂν καὶ Ἑλληνα, διὰ τὴν πολλὴν του ἀγαθότητα, τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὴν προθυμίαν του. Διὰ τῆς μεσιτείας ὅθεν τοῦ θεοῦ του τούτου, παραστήσαντος εἰς τὸν πασσᾶν τὴν ἀφωσύτητα καὶ τὸ ἀσημον τοῦ νεαροῦ διακόνου, ἀφέθη οὗτος ἐλεύθερος ἀλλὰ σχεδὸν ἐτοιμοθάνατος. Ἄνεμιμνήσκειτο δὲ ὁ Κωνσταντῖος πάντοτε μετὰ φόβου τὰ βασανιστήρια, ἅτινα ὑπέμεινεν εἰς τὴν εἰσικτὴν ἐκείνην καὶ εὐγνωμόνως ἀνέφερε πάντοτε τὸ ὄνομα τοῦ σωτήρος του.

Ἀπελευθερωθεὶς οὕτω ὁ Κωνσταντῖος ἔβη καὶ αὐθις ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, προαχθεὶς μετ' αὐτὸν εἰς τὴν ὄχι ἀσήμαντον θέσιν τοῦ Δευτερευόντος καὶ εἶτα τοῦ Μεγάλου Ἀρχidiaκόνου τῶν Πατριαρχείων.

Τὴν 14 Ἰουνίου 1830 ἐχειροτονήθη Μητροπολίτης Στρωμνίτης ἄγων τὸ 80εὶν μόλις ἔτος τῆς ἡλικίας του. Τῶν ἐκεῖ δὲ πληθυσμῶν ὄντων κατὰ τὸ πλεῖστον βουλγαροφώνων, καίπερ Ἑλλήνων τὴν καταγωγὴν, ὁ Κωνσταντῖος πολλὴν ἔχων εἰς τὴν ἐκμάθησιν ξένων γλωσσῶν ἰδιοφυΐαν, ταχέως τοσοῦτον ἐτελειοποιήθη εἰς τὴν βουλγαρικὴν, ὥστε δι' αὐτῆς ἐκήρυττεν ἀπ' ἄμβωνος καὶ συνεκοινῶνει μετὰ τοῦ ποιμνίου του. Προμαχῶν δὲ ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης κατὰ τὸ διάστημα τῆς δεκαπενταετοῦς καὶ πλεόν ἐν Στρωμνίτῃ διαμονῆς του πολλὰ συνέστησεν ἐκεῖ ἑλληνικὰ σχολεῖα, παντὶ σθένει ἀγωνιζόμενος νὰ συγκρατήσῃ τὸ ὡς μὴ ὄφειλε καταρρεῖον ἐν ταῖς περιφερείαις ἐκείναις ἔθνικόν αἴσθημα καὶ βουλγαριστὶ δὲ ἀναγκαζόμενος νὰ κηρύττῃ συνεχῶς ὑπεμίμησεν εἰς τοὺς βουλγαροφώνους ἀκροατάς του τὴν ἑλληνικὴν αὐτῶν καταγωγὴν, διὰ τὴν ὁποίαν, ὡς ἔλεγε πρὸς αὐτοὺς, ἔπρεπε νὰ εἶνε ὑπερήφανοι.

Ἐκτιμηθεὶς λίαν τῆς ἐν Στρωμνίτῃ μακρᾶς καὶ ἐξαιρετικῶς εὐδοκίμου δράσεώς του, ἐξελέγη τὸν Ἰούνιον τοῦ 1846 Μητροπολί-

της Προύσης. Ἐχων δ' ὑπ' ὄψιν του ὅτι οἱ πλείστοι τῶν χριστιανῶν τῆς περιφερείας του ἦσαν τουρκόφωνοι, πρῶτον μέλημα αὐτοῦ ἐθεώρησε τὴν τελείαν ἀπὸ φιλολογικῆς ἀπόψεως κατάρτισιν αὐτοῦ εἰς τὴν τουρκικὴν καὶ ἀραβικὴν γλῶσσαν, προσλαβὼν πρὸς τοῦτο ὡς διδάσκαλον Χότζαν τινὰ λίαν εὐπαιδευτον, παρ' οὗ ἐπιμελῶς ἐδιδάσκετο ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Τοσοῦτον δ' ἐτελειοποιήθη εἰς ἀμφοτέρας τὰς γλῶσσας, ὥστε ὁμιλοῦντα δὲν διέκρινέ τις ἢ μόνον ἐκ τῆς περιβολῆς ὅτι δὲν ἦτο Ὀθωμανός. Μεταβαίνων δὲ συχνὰ εἰς τὰ τουρκόφωνα χριστιανικὰ χωρία τῆς Προύσης ἐκήρυττε τακτικῶς ἀπ' ἄμβωνος εἰς τὴν τουρκικὴν γλῶσσαν εὐφραδέστατα, ὧν καὶ ἀπὸ φύσεως εὐγλωττος. Καὶ τὴν ἀραβικὴν δὲ ὠμίλει καὶ ἔγραφεν ἄριστα. Ὅτε ἐν ἔτει 1860 ὁ Σουλτᾶνος Ἀζιζ ἐπεσκέφθη τὴν Προῦσαν, ἔλαι αἱ ἐκεῖ ἐθνικότητες ἐξῆλθον εἰς τὴν πεδιάδα τῆς Προύσης πρὸς ὑποδοχὴν του. Ὁ Σουλτᾶνος ἐδέχθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐρείας πεδιάδος εἰς πολυτελεῆ σκηνὴν τοὺς ἀρχηγούς τῶν διαφόρων ἐν Προύσῃ ἐθνικοτήτων. Παρουσιασθεῖς δὲ ὁ Μητροπολίτης Κωνσταντίας ἐξεφώνησεν ἀραβιστὶ δέησιν ὑπὲρ τοῦ Σουλτάνου, ἐνώπιόν του ἰστάμενος, τοσοῦτον γλαφυρῶς ἐπεξεργασμένην, ὥστε ὁ Σουλτᾶνος ἤκουσεν αὐτὴν ἐν κατανύξει καὶ ἀπένειμεν εἰς τὸν Κωνσταντιανὸν ἰδιοχείρως τὸ παράσημον Μετζιητιᾶ δευτέρας τάξεως, ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸν παρ' ἡμῖν Σταυρὸν τῶν Ἀνωτέρων Ταξιαρχῶν.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς εἰκοσιπενταετοῦς περίου ἐν Προύσῃ ἀρχιερατείας του, ἀπολαύοντος ὡς τουρκιστοῦ τῆς παρὰ τῶν Ὀθωμανῶν εὐνοίας καὶ ὑπολήψεως, ἰδρῦθη τὸ πρῶτον ἐν Προύσῃ τὸ ἐν Μπαλουκ Παζὰρ Ἑλληνικὸν Παρθεναγωγεῖον, ἀνηγέρθη ἰδίαις αὐτοῦ διαπάλαις ἢ ἐν Μουδανίοις περιλάλητος Μητρόπολις καθὼς καὶ οἱ λαμπροὶ ναοὶ Καγιὰ-Πασίου, Σουρσουλουκίου, Τεπεδζηκίου καὶ Μεσαιπόλεως (1). Καὶ ὑπὲρ τοῦ ἐν Κων)πόλει δὲ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου γενναίαν παρέσχε τὸ 1869 ἀρωγὴν.

Ὁ Κωνσταντίας ἂν καὶ ἀπελάμβανεν ὡς μητροπολίτης Προύσης ἐτησίως περὶ τὰς τριακοσίας χιλιάδας γροσίων πρὸ τῆς κατὰ τὸ ἔτος 1860 περίου κανονισθείσης μισθοδοσίας τῶν ἐν Τουρκίᾳ ἀρχιερέων, ὅτε αἱ ἀποδοχαὶ του ἀνήρχοντο εἰς 71 χιλιάδας γροσίων, ὅμως οὐδεμίαν περιουσίαν κατέλιπεν, ἐπαναλαμβάνων συνεχῶς «πολλοὶ τὸν πλοῦτον ἐμίσησαν τὴν δὲ δόξαν οὐδέεις». Τοῦτο δὲ διότι ἀπάσας τὰς ὄντως ἡγεμονικὰς ἀπολαύας του ἔδαπάνα ἀφειδῶς ὄχι μόνον εἰς διαφόρους, ὡς ἀνωτέρω, κοινωφελεῖς πράξεις, ἀλλὰ καὶ εἰς διατήρησιν πολυαρίθμου ἐν τῷ μητροπολιτικῷ αὐτοῦ μεγάρῳ προσωπικοῦ, εἰς παροχὴν πλουσίων δώρων εἰς τοὺς κατὰ καιροὺς Διοικητὰς Προύσης, εἰς τοὺς χάριν τῶν ἐν Προύσῃ ἱαματικῶν λουτρῶν

(1) Βλ. Βασίλ. Ι. Κάνδη, Ἡ Προῦσα, ἐν Ἀθήναις 1883, σ. 141.

ἐρχομένους πασάδες καὶ βεζύρας καὶ εἰς ἄλλας ἐν Προῦση ἐξεχούσας προσωπικότητας. Ἀπῆλθε τούτου ἔνεκεν τῆς ἀδιακλονήτου εὐνοίας καὶ φιλίας τῶν ἐν Τουρκίᾳ κρατούντων. Διὰ τῆς μεγάλης δὲ ταύτης ἐπιρροῆς του, καὶ τὰ συμφέροντα τῶν ὑπ' αὐτὸν χριστιανῶν ἠδύνατο τελεσφόρως νὰ ὑπερασπίζη καὶ τὸν ἐξισλαμισμὸν πολλῶν ἐξ αὐτῶν νὰ ἀποσοβοῖ. Ἦρκει νὰ ἔγραφε πρὸς τὸν βαλῆν νὰ τοῦ ἀποστείλῃ τὸν εἰς τὸ τζαμί ἤδη εὐρισκόμενον καὶ κατηχούμενον παρὰ τῶν ἱμάμηδων χριστιανὸν καὶ αὐθωρεῖ οὗτος τῷ παραδίδετο σφζόμενος. Ὅτε δὲ ἐν ἔτει 1861 ἀπεστάλη παρὰ τοῦ σουλτάνου Ἀζιζ εἰς Προῦσαν ὁ Ἀχμέτ Βεφῆκ ἐφένδης ὑπὸ τὴν πρόφασιν ν' ἀπονείμῃ δικαιοσύνην εἰς τοὺς ἀδικουμένους, πράγματι ὅμως ὅπως ἀποδεκατίσῃ καὶ αὐτὸ τοῦτο δημεύσῃ τὰς περιουσίας τῶν ἀφθονούντων ἐν Προῦση πλουσίων καὶ τοκογλύφων, μόνον παρὰ τοῦ μητροπολίτου Κωνσταντίου οὐδ' ὀβολὸν ἔλαβεν, ἐνῶ τοὺς τῶν ἄλλων ἐθνικοτήτων θρησκευτικούς ἀρχηγούς ἀδρότατα ἐφορολόγησε.

Καὶ ἐν ἐνταῦθα χαρακτηριστικὸν ἐπεισόδιον τοῦ βίου τοῦ αἰδίου Κωνσταντίου Καλογερά δὲν κρίνομεν ἄκτιστον νὰ φέρωμεν εἰς φῶς, ἐπέχον θέσιν ἱστορικῆς παρενθέσεως.

Περιοδεύων ποτὲ εἶδεν ἐν τῷ ὁδῷ τῆς κομοπόλεως Τριγλείας ἱστάμενον παρὰ τὴν θύραν πενιχρᾶς καλύβης δεκαετὲς περίπου παιδίον, μορφῆς εὐγενεστάτης καὶ νοσημονεστάτης ὅσον καὶ γλυκυτάτης, ῥάκη περιβεβλημένον. Ἐρωτήσας τοὺς συνοδεύοντας αὐτὸν προκρίτους τῆς κομοπόλεως, ἔμαθεν παρ' αὐτῶν ὅτι ἡ μήτηρ μὲν τοῦ παιδίου ἦτο Ἕλληνίς, ἀλλ' ὁ πατήρ του ἦτο Βούλγαρος (1), κλιβανεύς τὸ ἐπάγγελμα, πάμπτωχος, ἔχων καὶ τὸ ἐλαττωμα τῆς μέθῃ, ἀναγκασόμενος ν' ἀποσύρῃ λόγῳ τῆς πείρας του τὸ παιδίον ἐκ τοῦ σχολείου, καὶ τοι τοῦτο ἦτο ἐπιμελέστατον καὶ ἐπεδείκνυε μεγάλην εἰς τὰ ἑλληνικὰ γράμματα ἐπίδοσιν, ὥστε καὶ ἐκανονάρχει καὶ ἔψαλλεν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου καὶ τὸν Ἀπόστολον ἀνεγίνωσκεν.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Μητροπολίτης Κωνσταντίας, εὐαίσθητος δὲ ὦν καὶ ἀγαθός, ἀνέκπολησε τὸν ἴδιον βίον καὶ συνεπάθησε πρὸς τὴν τύχην τοῦ ἀπόρου καὶ σχεδὸν ἐγκαταλελειμμένου ἐκείνου παιδίου καὶ προσεφέρθη νὰ παραλάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ πρὸς ἐκπαίδευσιν, προτιθέμενος νὰ προστατεύσῃ καὶ καταστήσῃ αὐτὸ κληρικόν. Συγκατετέθησαν οἱ γονεῖς τοῦ παιδίου καὶ ἔτσι ὁ μικρὸς Βούλγαρος παρηκολούθησε τὸν Ἕλληνα ἀρχιερεῖα εἰς Προῦσαν, συγκατοικῶν ἐν τῇ Μητροπόλει μετὰ τῶν δύο ἀνεψιῶν τοῦ Μητροπολίτου, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς μὲν ἦτο ὁ κατόπιν λίαν εὐδοκίμως διδάξας ἐν Ἄνδρῳ καὶ χρηστός πολίτης ἀναδειχθεὶς Φωκίων Ι. Καλογεράς, ὁ δ' ἕτερος ὁ μέλλον εὐπαιδευτος καὶ ἐνάρετος καθηγητῆς τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ εἶτα

(1) Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οἱ Βούλγαροι ἠσχύοντο νὰ καλῶνται διὰ τοῦ ἐθνικοῦ αὐτῶν ὀνόματος καὶ ὡς ὑπαγόμενοι ὑπὸ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην (Ροῦμ Πατριγῆ) ὠνομάζοντο καὶ αὐτοὶ Ῥωμηοὶ, συνάπτοντες καὶ ἐπιγνίμια μεθ' Ἑλληνίδων.

ἐπίσκοπος Σταυρουπόλεως Κωνσταντῖος Μπληζιώτης, ὅστις φοιτῶν τότε εἰς τὴν Σχολὴν τῆς Προύσης ἔφερε καίτοι μικρὸν παιδίον τὸ ἱερατικὸν ἔνδυμα ὡς Ἀναγνώστης τῆς Ἐκκλησίας καὶ μέλλων κληρικός.

Ἦτο δ' ὁ μικρὸς Βούλγαρος ἀληθῶς εὐφρέστατος καὶ διεκρίνετο μεταξὺ τῶν μαθητῶν τῆς Σχολῆς διὰ τὴν ἄκραν αὐτοῦ φιλομάθειαν καὶ τὴν ὀξυτάτην ἀντίληψιν. Ἐν τῇ Μητροπόλει δ' ἔξετέλει καὶ διάφορα ὑπηρετικὰ ἔργα, λίαν προθύμως πρᾶττων τοῦτο ἐξ ἀφοσίωσεως καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν προστάτην του ἱεράρχην. Ἐνθυμούμεθα διηγούμενον ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου ἐπισκόπου Σταυρουπόλεως, ὅτι σεισμοῦ ποτε ἰσχυροτάτου γενομένου ἐν Προύση καὶ τῆς Μητροπόλεως ἐκ θεμελίων σαλευομένης ἐξώρμησαν οἱ πάντες πρὸς τὸν σπινθόμενον κῆπον, ὅπως ἐκεῖ εὐρίσκωνται ἐν ἀσφαλείᾳ. Ὁ μικρὸς Βούλγαρος ἔτυχε τὴν ὥραν ἐκείνην ἐν τῷ μαγειρίῳ καθαρίζων τὰ ἀργυρᾶ μαχαιροπείρουνα, ἐν τῇ γενικῇ δὲ φυγῇ ἔσπευσε καὶ αὐτὸς πρὸς τὸν κῆπον ἕκτινος πλαγίας θύρας κινκιδιωτῆς, ἣτις συνέβη νὰ εἶνε κλειστή. Δὲν ἠθέλησε δὲ νὰ ἀφίση τὰ μαχαιροπείρουνα ἐκ φόβου μὴ τυχὸν χαθῶσιν, ἀλλὰ προσεπάθει κρατῶν αὐτὰ εἰς τὰς χεῖράς του νὰ ἀνοίξη τὴν θύραν. Ἐν τῇ ταραχῇ τούτῳ δὲ ταύτῃ παραπατήσας ἐκ τοῦ σείοντος τὸ ἔδαφος σεισμοῦ ἔπεσε γαμψί καὶ ἐτραυματίσθη εἰς τὴν παρεῖαν τραπηθεὶς ὑπὸ τινος πειρομένου βαθέως, ἡ οὐλὴ δὲ τοῦ τραύματος τούτου παρέμεινε ἐκτατὴ ἀνεκτίμητος ἐπὶ τῆς παρεῖας του.

Ἐπιβραβεύων δὲ ὁ Μητροπολίτης Κωνσταντῖος τὴν προθυμίαν καὶ τὴν πρὸς τὰ γράμματα ἔφεσιν τοῦ μικροῦ προσιατευομένου του εἰσήγαγεν αὐτὸν εἰς τὴν κατὰ τὴν γῆσον Χάλκην περιώνυμον Θεολογικὴν Σχολὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκπαιδεύονται αἱ μέλλοντες ἱεράρχαι τῆς Μ. Ἐκκλησίας. Ἐπὶ ἑπταετίαν ὅλην ἐκπαιδευθεὶς οὗτος ἐν Χάλκῃ, μετέβη κατὰ τὰς θερινὰς διακοπὰς τοῦ 1861 εἰς Τριγλιάν, ἔνθα τὴν 30 Ἰουλίου ἐξεφώνησεν εἰς τὸν αὐτόθι ἐνοριακὸν ναὸν τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου λαμπρὸν εἰς γλαφυρὰν ἑλληνικὴν περὶ ἀνατροφῆς τέκνων αὐτοσχέδιον λόγον, δημοσιευθέντα εἰς τὸν «Εὐαγγελικὸν Κῆρυκα», τὸν ὁποῖον ἐξέδιδεν ἐν Ἀθήναις ὁ ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ καθηγητῆς Κωνσταντῖνος Κοντογόνης, ὅστις προέταξε τῆς δημοσιεύσεως λίαν εὐφήμους κρίσεις (1).

Φοιτήσας ἐπὶ ἐν ἀκόμῃ ἔτος ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τῆς Χάλκης καὶ λαβὼν τὸ ἐπὶ Θεολογίᾳ δίπλωμα αὐτοῦ μὲ βαθμὸν ἄριστα, ἐγνωρίσθη παρὰ τῷ προστάτῃ του Μητροπολίτῃ Κωνσταντίῳ μετὰ τοῦ ἐκ Φιλιππουπόλεως πλουσίου Ἑλληνοῦ Γκιουσμουσκερδάνη, ὁ ὁποῖος ἀκούσας τοσοῦτους παρὰ τοῦ ἀρχιερέως ἐπαίνους διὰ τὸν νέον προσεφέρθη ν' ἀποστείλῃ τοῦτον εἰς Γαλλίαν καὶ Γερμανίαν διὰ περαιτέρω σπουδᾶς. Δὲν ἔστερεξεν ὁμως εἰς τοῦτο ὁ νεαρὸς θεολόγος, παρὰ τὴν φλέγουσαν αὐτὸν ἐπιθυμίαν τῆς μεταβάσεώς του εἰς τὴν

(1) «Εὐαγγελ. Κῆρυξ», ἔτ. Ε'. (1861), σ. 442 κ. ἑ.

Ἐσπερίαν, παρὰ ἅψ' οὐ συνήνεσεν εἰς τοῦτο καὶ ὁ προστάτης του, ὅστις καὶ τοι διενοεῖτο τὴν ἐποχὴν ἐκείνην νὰ πραγματοποιήσῃ ὅ,τι ἀρχικῶς περὶ αὐτοῦ ἐσκόπει, τοῦτέστι νὰ κείρῃ αὐτὸν μοναχὸν καὶ ν' ἀφιερῶσιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας, δι' ἣν ἀνέκαθεν προ-ῶριζεν αὐτὸν, ἀντιληφθεὶς ὅτι τοῦτο ἔπαυσε πλέον ν' ἀνταποκρίνηται πρὸς τὴν ἐνδόμυχον ἐπιθυμίαν τοῦ προστατευομένου του, καὶ τοι βαθέως λυπηθεὶς διὰ τοῦτο, ἄφησεν ἐν τούτοις αὐτὸν ἐλεύθερον νὰ πράξῃ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν καὶ κλίσιν του, ἀποχαιρετήσαντα αὐτὸν μετὰ συγκινήσεως μέχρι δακρῶν καὶ ἀναχωρήσαντα εἰς Παρισίους.

Ἄλλὰ δὲν παρήλθε πολὺς χρόνος μετὰ ταῦτα καὶ ἰδοὺ ἐμφανίζεται εἰς τὸ μέσον τὸ περιλάλητον βουλγαρικὸν ζήτημα, ἅπερ ἐδημιούργησε μὲν ἢ ἀπὸ τῆς ἐκστρατείας τοῦ 1878 τῶν Ρώσων κατὰ τῆς Τουρκίας ὑφισταμένη Πανσλαβιστικὴ Ἐταιρεία, συνήργησε δ' εἰς ἐπίλυσιν ὁ τότε ἐν Κων)πόλει πρεσβευτῆς τοῦ Ρωσίας στρατηγὸς Ἰγνάτιεφ, ὅστις δημοουργῶν διὰ τῆς συνθήκης τοῦ Ἁγίου Στεφάνου τὴν Μεγάλην Βουλγαρίαν, φθάνουσαν μέχρι τοῦ Αἰγαίου καὶ καταλαμβάνουσαν τὸ πλεῖστον τῆς Θράκης, εἶπε τὸ περιλάλητον ἐκεῖνο, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐπρεπεῖ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν κολυμβῶντες.

Ἐκτοτε ὁ Μάρκος Βαλαβάνωφ, διότι αὐτὸς ἦτο ὁ μικρὸς Βούλγαρος, τὸν ὁποῖον περιέθαλψε καὶ ἐξεπαίδευσεν ἐν τῇ καλοκαγαθίᾳ του ὁ Κωνσταντῖος Καλογεωργῆς, χάνεται ἔσσει διὰ τὸν Ἑλληνισμόν.

Τὸ 1876 ἐπῆλθεν ἡ βουλγαρικὴ ψευδεπανάστασις καὶ τὸ 1879 ἡ δημιουργία τῆς Βουλγαρικῆς Ἡγεμονίας. Ὁ Βαλαβάνωφ διορίζεται καθηγητῆς εἰς τὸ ἀριστούστατον Πανεπιστήμιον τῆς Σόφιας γίνεται κατόπιν Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας καὶ τὸ 1904 διορίζεται Πολιτικὸς Πράκτωρ τῆς Βουλγαρίας ἐν Ἀθήναις. Ὡς Πολιτικὸς Πράκτωρ παρέμεινεν ἐν Ἀθήναις μέχρι τοῦ 1906. Τί κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον τοῦ ἀγρίου μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων ἐθνικοῦ ἐν Μακεδονίᾳ ἀνταγωνισμοῦ ἠσθάνετο δὲν γνωρίζομεν. Εἶνε ὁμως βέβαιον ὅτι εἰς περιστάσεις τινὰς ἢ εὐγνωμοσύνη του πρὸς τοὺς ἀναδείξαντας αὐτὸν Ἕλληνας εὐεργέτας του δὲν κατέπνιξεν ἐντελῶς τὰ ἄλλως γνησίως βουλγαρικὰ αἰσθήματά του, ὡς ὁ γράφων ἠδυνήθη νὰ ἐξακριβώσῃ ἐξ ἀμέσου ἀντιλήψεως, διατελῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην Νομάρχης Λαρίσης, ἢ ὁποία ἀπετέλει τὸ κέντρον τῶν Ἑλληνικῶν προσπαθειῶν κατὰ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ τρομοκρατικῶν μεθόδων τῶν βουλγαρικῶν κομιτάτων. Ἴσως ὁ ἐξοντωτικὸς οὗτος ἀγὼν, προσκρούων κατὰ βάθος εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ Βαλαβάνωφ, ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ παραιτηθῇ τὸ 1906 ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις πολιτικοῦ πράκτορος τῆς Βουλγαρίας. Ἐκτοτε ἀποσυρθεὶς εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον ἐπεδόθη ὀλοψύχως εἰς τὰς προσφιλεῖς αὐτῷ φιλολογικὰς σπουδὰς, ἀπέχων πόσης ἐφεξῆς ἐνεργοῦ πολιτικῆς δράσεως.

Κατὰ τὸ 1865 ὁ Κωνσταντῖος Καλογεράς προσεκλήθη Συνοδικὸς εἰς Κων)πολιν διατελέσας ὡς τοιοῦτος ἐπὶ dietίαν. Ἐπιστρέψας δ' ἡμέραν τινὰ τοῦ Μαΐου ἐκ τῶν Πατριαρχείων καὶ καθίσας εἰς τὸν ἐξώστην τῆς οἰκίας του κάθιδρος, προσεβλήθη ἐκ καρδιακοῦ νοσήματος, ἐκ τοῦ ὁποίου κατατρυχόμενος ἐπὶ πενταετίαν ἀπεβίωσεν ἄγων τὸ ἑβδομηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐν Μουδανίοις τῆς Προύσης τὴν 21 Φεβρουαρίου 1870 καὶ ἐτάφη εἰς τὸν νάρθηκα τοῦ ἐκεῖ δαπάναις αὐτοῦ ἀνεγερθέντος μεγαλοπρεποῦς μητροπολιτικοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον δυστυχῶς κατέστρεψεν ἡ μετ' ὀλίγον ἐπισυμβᾶσα ἐν Μουδανίοις πανώλεθρος πυρκαϊά (1).

Ἄπασα ἡ περιουσία του συνισταμένη ἐκ τῶν ἐπίπλων τῆς κατοικίας του καὶ τῶν ἀρχιερατικῶν του ἀμφίων, δημοπρατηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀποσταλέντος πρὸς τοῦτο ἐκ τῶν Πατριαρχείων Ἐξάρχου, ἀπέφερε ποσὸν 60 χιλιάδων γροσίων, τὰ ὁποῖα ἐξ ὀλοκλήρου περιήλθον εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, μὴ στέρεξαντος νὰ παραχωρήσῃ εἰς τοὺς οἰκείους του τὸ κατὰ νόμον ἀνήκον εἰς αὐτοὺς τριτημόριον τῆ περιουσίας.

Ἀνέκδοτα Πατριαρχικά Γράμματα ἀναφερόμενα εἰς τὸν Πανιερώτατον Μητροπολίτην Προύσης Κωνσταντῖον Καλογεράν.

† **Ἄνθιμος ἐλέω Θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος Κων)πόλεως Νέας Ῥώμης καὶ Οἴκουμενικὸς Πατριάρχης.**

Μέγα τὸ τῆς ἀρχιερωσύνης μυστήριον καὶ μεγίστης τιμῆς δι' αὐτοῦ ἀξιοῦται ὁ ὑλικὸς οὗτος ἄνθρωπος, οὐρανοπέτης αἰρόμενος, καὶ τῷ Ὑψίστῳ Θεῷ συνενούμενος· δι' αὐτῆς γὰρ τὴν προπατορικὴν ἁμαρτίαν ἐκτειβόμενος, καὶ ἄσπιλος καὶ λευκὸς ὑπὲρ χιόνα ἀπαστρόπτων, τοῖς μὲν δαίμοσι φοβερός καὶ φευκτός, ταῖς δὲ θείαις δυνάμεσιν ἀσπίσιος καὶ προσφιλῆς ἀποκαθίσταται, ὅλον ὑπερφυῶς ἐν ἑαυτῷ εἰσδεχόμενος τὸν ἀχώρητον παντί, καὶ εἰσέρχεται λειτουργῶν, ἥπερ οὐ τολμῶσιν ἀτενίσαι αἱ τῶν οὐρανῶν δυνάμεις, ἀλλὰ ταῖς πτέρυξι καλυπτόμεναι, λειτουργοῦσι φόβῳ καὶ τρόμφ, ἔνθα καταλαμπόμενος τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς θείας ἐλλάμπειως καὶ τῶν μαρμαρυγῶν τοῦ Παναγίου Πνεύματος μεταδίδωσι τοῖς πιστοῖς, καὶ ἀναδείκνυσιν αὐτοὺς τέκνα φωτός, καθοδηγῶν εἰς τὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ· ἐφ' ᾧ καὶ ἐκάστη ἐκκλησία κατὰ τοὺς ἱεροὺς κανόνας τῶν πνευματεμόρων Ἀποστόλων, καὶ τοὺς θείους θεσμοὺς τῶν θεοφόρων Πατέρων, ἔλαχεν ἔχειν ἴδιον ἀρχιερέα, ὅπως δι' αὐτοῦ τὸ ἐν αὐτῇ χριστεπώνυμον πλήρωμα καταλαμπόμενον ταῖς ἀκτίσι τῶν θείων ἐλ-

(1) Β. Κάνδη, Ἡ Προύσα, σ. 141.

λάμπσεων καὶ τῶν χαρισμάτων τοῦ Παναγίου Πνεύματος, βαδίζει ὀρθῶς πρὸς τὰς ἀπλανεὺς τρίβους τῆς σωτηρίας, καὶ κατανήσχη εἰς τὴν ἄληκτον καὶ αἰδίου ἐκείνην μακαριότητα.

Οὕτω τοίνυν ἡ Μετριότης ἡμῶν ἀρρήτοις λόγοις τῆς ὑπεράτης θείας Προνοίας λαχοῦσα ἰθύνειν καὶ περιέπειν τὸν ἀγιώτατον τοῦτον Ἀποστολικόν, Πατριαρχικόν, Οἰκουμενικόν θρόνον, καὶ τὰς ὑπ' αὐτὸν ὑποκειμένας ὀγιωτάτας Ἐκκλησίας ἀγρούνοις τοῖς ὄμμασιν ἐπισκέπτεσθαι, καὶ πρυτανεύειν αὐταῖς, ὡς εἰκός, τὰ σωτήρια, ἰδοῦσα καὶ τὴν ἀγιωτάτην Μητρόπολιν τῆς Προύσης μείνασαν ἐστερημένην τοῦ τοιοῦτου ἀρχιερατικοῦ φωτός, ἅτε δὴ τοῦ ἐν αὐτῇ Ἀρχιερατεύοντος κυρ Χρυσάνθου τὸν βίον μεταλλάξαντος καὶ εἰς οὐρανίους μονὰς μεταστάντος, χρῆος ἠγήσατο πατρικῶταρον εὐθέως ἀντικαταστήσαι ἕτερον ἀντ' ἐκείνου ἀρχιερέα, τὸν ἀξίως τὴν ποιμενοῦντα, ἵνα μὴ οἱ αὐτόθι χριστιανοὶ τῶν χαρισμάτων τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐπὶ πολὺ ἀμέτοχοι διαμείνωσι.

Καὶ δὴ κελεύσει καὶ ἀδεία ἡμετέρα πατριαρχικῇ κανονικῶν ψήφων γενομένων ἐν τῷ πανσέπῳ πατριαρχικῷ ναῷ τοῦ ἀγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου ὑπὸ τῶν ἐν ταύτῃ τῇ βασιλίδι τῶν παλαιῶν ἐνδημούντων ἱερωτάτων ἀρχιερέων καὶ ὑπερτίμων, τῶν ἐν ἀγίῳ πνεύματι ἀγαπητῶν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν τῆς ἡμῶν Μετριότητος, τοῦ τε Ἡρακλείας κυρ Διονυσίου, τοῦ Χαλκηδόνοϋ κυρ Ἰερωθέου, τοῦ Δέσπων κυρ Νεοφύτου, τοῦ Νεοκαισαρείας κυρ Κυρίλλου καὶ τοῦ Κασανδρείας κυρ Ἰακώβου, ἐξελέγη τῶν ἄλλων ὑπηρεσιῶν καὶ προσημῆθη ὁ ἱερωτάτος μητροπολίτης Στρωμνίτης κυρ Κωνστάντιος, ὡς ἀξίως ἀναδέξασθαι τὴν πνευματικὴν προστασίαν τῆς ἀγιωτάτης ταύτης Μητροπόλεως Προύσης, ἅτε δὴ ὢν ἀρχιερεὺς θεοσεβῆς, καὶ κατὰ τὴν ἔσωθεν παιδείαν ἱκανῶς πάνυ τετριμμένος, εὐσχήμων, σεβάσμιος, καὶ πρόθυμος εἰς τὸ ἀγαθοεργεῖν καὶ εὐδοκίμησας ἐν τῇ προλαβούσῃ ἐπαρχίᾳ, ἀναδειχθεὶς ἀξίως διὰ τῆς ἡμέτερου αὐτοῦ πολιτείας εἰς τὸ διευθύνειν καὶ ποδηγετεῖν τὸν τοῦ Κυρίου λαὸν εἰς πανθ' ὅσα ψυχοφελῆ καὶ σωτήρια, ἐφ' ᾗ καὶ προεκρίθη Συνοδικῶ μετατεθεῖναι αὐτὸν εἰς τὴν ἀγιωτάτην ταύτην Μητρόπολιν τῆς Προύσης.

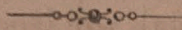
Τοῦτον τοίνυν ἡ Μετριότης ἡμῶν τῇ χάριτι καὶ ἐξουσίᾳ τοῦ παναγίου καὶ τελεταρχικοῦ Πνεύματος ἀποκαθίστησι Μητροπολίτην τῆς ἀγιωτάτης Μητροπόλεως Προύσης, καὶ προστάτην πνευματικὸν συμπάσης τῆς ἐπαρχίας ταύτης καὶ κύριον καὶ ἐξουσιαστὴν τῶν κινήτων τε καὶ ἀκινήτων πραγμάτων τῆς Μητροπόλεως ταύτης. Ὁφείλει δὲ ὁ διαληφθεὶς οὗτος ἱερωτάτος Μητροπολίτης Προύσης ὑπέριμος καὶ ἔξαρχος Βιθυνίας, ἐν ἀγίῳ πνεύματι ἀγαπητὸς ἀδελφὸς καὶ συλλειτουργὸς τῆς ἡμῶν Μετριότητος κυρ Κωνστάντιος ἀπελθὼν εἰς τὴν θεόθεν λαχοῦσαν αὐτῷ Μητρόπολιν ταύτην, καὶ παραλαβὼν τὰς ἡνίας αὐτῆς, εὐλογεῖν καὶ ἀγιάζειν καὶ διδάσκειν τὸν ἐν αὐτῇ λαὸν τοῦ Κυρίου, καὶ παραινεῖν αὐτῷ καὶ νουθετεῖν τὰ ψυχω-

φελῆ τε καὶ σωτήρια, ἔχων τὴν ἄδειαν σφραγίζειν ἀναγνώστας, χειροτονεῖν διακονοὺς καὶ εἰς τὸ τῶν πρεσβυτέρων ἀξίωμα προβιβάζειν, πνευματικοὺς ἐγκαθιστάναι πατέρας δι' ἰδίων ἐνταλτηρίων, καὶ τᾶλλα πάντα διαπραττέσθαι, ὅσα τοῖς γνησίοις τε καὶ κυρίοις Ἀρχιερεῦσιν ἐφεῖται ποιεῖν, μετὰ καὶ τῆς ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ συνθρόνου ἐγκαθιδρύσεως καρποῦσθαι δὲ καὶ λαμβάνειν πάντα τὰ ἀνήκοντα αὐτῷ ἐκκλησιαστικὰ εἰσοδήματα καὶ δικαιώματα, τὰ συνήθη καὶ νενομισμένα ἐκεῖνα. Ὅφείλουσι δὲ καὶ πάντες οἱ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ εὕρισκόμενοι ἐντιμότατοι κληρικοὶ, εὐλαβέστατοι ἱερεῖς, ἱερομόναχοί τε καὶ μοναχοί, τιμιώτατοι πρόκριτοι καὶ γέροντες καὶ προεστῶτες, καὶ τὸ λοιπὸν χριστεπώνυμον πλήρωμα πάσης τάξεως καὶ καταστάσεως ἀπονέμειν τῇ αὐτοῦ ἱερότητι πᾶσαν τιμὴν καὶ εὐλάβειαν, δεξιῶσιν τε καὶ φιλοφροσύνην, ὑπέκειν καὶ ὑποτάσσεσθαι αὐτῷ, ὡς γνησίῳ αὐτῶν ποιμένι καὶ κυριάρχῃ, παρέχειν καὶ διδόναι αὐτῷ εὐγνωμόνως καὶ εὐπειθῶς πάντα τ' ἀνήκοντα αὐτῷ ἐκκλησιαστικὰ εἰσοδήματα καὶ δικαιώματα, κύρια καὶ τυχηρά, τὰ συνήθη καὶ νενομισμένα, δηλαδὴ βοηθείας, φιλότιμα, κανονικά, ἔμβατοίγια, τὰ τῶν γάμων καὶ πανηγύρεων, τὴν τοπικὴν ζητείαν, παρρησίας, προθέσεις, τεσσαρακονταλείτουργα, ψυχομερίδια καὶ εἴ τι ἄλλο σύνηθες, τοπικὸν καὶ νενομισμένον. Μνημονεύειν τε τοῦ κανονικοῦ αὐτοῦ ὀνόματος ἐν πάσαις ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς καὶ ἀκολουθίαις, ὡς νενομίσται, καὶ συντρέχειν καὶ βοηθεῖν αὐτῷ ἐν πάσαις ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς αὐτοῦ χρεῖαις καὶ ὑποθέσεσι, καὶ κατ' οὐδὲν αὐτῷ ἀντιφέρεσθαι ἢ ἐναντιοῦσθαι ἀτάκτως. Ἡ γὰρ πρὸς τὴν αὐτοῦ ἱερότητα γιγνομένη καὶ ἀποδιδομένη τιμὴ, εὐλάβεια, ὑπακοὴ καὶ εὐπίθεια πρὸς ἡμᾶς ἦκει καὶ ἀναφέρεται, καὶ δι' ἡμῶν πρὸς τὸν Θεὸν αὐτὸν οὐ τὸν τύπον ἐπὶ τῆς γῆς οἱ Ἀρχιερεῖς φέρουσιν· ὁ δὲ παρὰ τὰ προσταττόμενα πράττων, καὶ γνώμῃ στρεβλῇ ἀντικεῖσθαι τῷ Ἀρχιερεῖ καὶ πνευματικῷ αὐτοῦ ποιμένι θέλων, ἢ ἀντιλέγων, ἢ κατακρατῶν τῶν εἰθισμένων αὐτοῦ δικαιωμάτων καὶ μὴ ἀποδιδούς αὐτῷ τὴν προσήκουσαν τιμὴν, ὑπακοὴν καὶ εὐπίθειαν, ὡς ἀλαζῶν καὶ ἀδιάκριτος ὁ τοιοῦτος τῆς τε θείας ἀγανακτήσεως πειραθήσεται, καὶ παρ' ἡμῶν ἐπιτιμίαις βαρυτάτοις καθυποβληθήσεται.

Ἐπὶ τούτοις οὖν ἅπασιν ἀπολυθεῖσα ἢ παροῦσα Πατριαρχικὴ ἐν μεμβράναις πράξις δέδοται τῷ διαληφθέντι ἱερωτάτῳ Μητροπολίτῃ Προύσης ἐν ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῷ ἀδελφῷ καὶ συλλειτουργῷ τῆς ἡμῶν Μετροιότητος κυρ Κωνσταντίῳ εἰς μόνιμον καὶ διηνεκὴ ἀσφάλειαν.

Ἐν ἔτει Σωτηρίῳ Χιλιοστῷ ὀκτακοσιοστῷ τεσσαρακοστῷ ἕκτῳ, κατὰ μῆνα Ἰούνιον. Ἐπινεμήσεως Δης.

† Ἄνθιμος ἐλέω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κ)λεως
Νέας Ρώμης καὶ Οἴκου. Πατριάρχης
Μέγας Λογοθέτης Ν. Ἀριστάρχης.

† Ἄνθιμος ἐλέω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κων)πόλεως
Νέας Ρώμης καὶ Οἴκου. Πατριάρχης.

Ἐντιμότατοι κληρικοὶ τῆς ἁγιωτάτης Μητροπόλεως Προύσης μετὰ τῶν ὑποκειμένων αὐτῇ Καζάδων, Κασσαμπάδων, Κωμοπόλεων χωρῶν τε καὶ χωρίων, καὶ εὐλαβέστατοι ἱερεῖς, καὶ θειότατοι ἱερομόναχοι, καὶ τίμιοι προεστῶτες, καὶ δημογέροντες, καὶ χρήσιμοι πρόκριτοι, καὶ λοιποὶ ἀπαξάπαντες εὐλογημένοι χριστιανοὶ τῆς ἐπαρχίας ταύτης, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἡμῶν ἀγαπητά· χάρις εἴη ὑμῖν, καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ, παρ' ἡμῶν δὲ εὐχή, εὐλογία καὶ συγχώρησις.

Αἱ θεῖαι μυσταγωγίαι, καὶ ἱεραὶ τελεταί, ἐν αἷς θύεται ὁ ἄμνος τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου, καὶ αἱ ἐκτενεῖς εὐχαί, καὶ δεήσεις, αἱ ἀναφερόμεναι ἐν αὐταῖς ὑπὲρ τε τῶν ζώντων, καὶ τῶν τεθνεώτων εὐσεβῶν, πόσον εἰσὶ σωτηριώδεις κατὰ ψυχὴν δὲν εἶνε ἀμφιβαλλόμενον· διότι καὶ ἐντολήν ἔχομεν περὶ τούτου ἐκκλησιαστικὴν, καὶ ἔθος ἱερὸν ἀπαράτρεπτον, τὸ ὁποῖον καὶ πάντοτε μὲν ἐνεργεῖται, καὶ πανταχοῦ ἐν πάσαις ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς, κατ' ἐξοχὴν δὲ παρὰ τῶν νεωστὶ ἀποκαθισταμένων ἐν ἐπαρχίαις ἀρχιερέων, τὸ νὰ ἐκτελῶσι χάριν ἁγιασμοῦ καὶ παραμυθίας τῶν ψυχῶν τῶν κεκοιμημένων, καὶ χάριν σωτηρίας τῶν ζώντων ἐπαρχιωτῶν αὐτῶν, εἰς τεσσαράκοντα ὀλοκλήρους ἡμέρας ἀρχιερατικῆς λειτουργίας, τὸ ὁποῖον καὶ τεσσαρακονταλείτουργον συνήθως ἐπονομάζεται. Ἐπειδὴ λοιπὸν καὶ ὁ ἥδη γνήσιος, καὶ κανονικὸς ἀρχιερεὺς ὑμῶν, καὶ Κυριάρχης τῆς ἐπαρχίας ταύτης, ἱερώτατος Μητροπολίτης Προύσης, ὑπερτίμος, καὶ ἕξαρχος Βιθυνίας, ἐν ἀγίῳ πνεύματι ἀγαπητὸς ἡμῶν ἀδελφός, καὶ συλλειτουργὸς κυρ Κωνστάντιος, φθάσας σὺν Θεῷ εἰς τὰ αὐτόθι προσωπικῶς, καὶ ἀπολαύσας ὑμᾶς, τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ λογικὸν τοῦ Χριστοῦ κοίμιον, καὶ ἐπισκεψάμενος πνευματικῶς, καὶ ἐκτελέσας τοὺς ἁγιασμοὺς αὐτοῦ, καὶ πᾶσιν ὑμῖν ἐπιδαψιλευσάμενος τὰς πατρικᾶς του εὐχάς, καὶ εὐλογίας, καὶ καταρτίσας μὲ τὰς πνευματικὰς του συμβουλίας, καὶ νουθεσίας εἰς τε τὰ πρὸς Θεὸν εὐάρεστα, καὶ εἰς τὰ τῷ βασιλείῳ Κράτει εὐχάριστα, μέλλει ἤδη νὰ ἐκτελέσῃ καὶ κοινὸν ἀρχιερατικὸν τεσσαρακονταλείτουργον, καὶ νὰ προσφέρῃ εὐχάς, καὶ δεήσεις πρὸς τὴν θείαν φιλανθρωπίαν ὑπὲρ ὑγείας τῶν ζώντων, καὶ ψυχικῆς ἀνέσεως, καὶ παραμυθίας τῶν κεκοιμημένων ἐπαρχιωτῶν του, ἔθος ἐν ταύτῳ ἀρχιερατικὸν τῆς νέας ἀποκαταστάσεως αὐτοῦ ἐκτελῶν· τούτου χάριν γράφοντες συνοδικῶς μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς ἱερωτάτων Ἀρχιερέων, καὶ ὑπερτίμων, τῶν ἐν ἀγίῳ πνεύματι ἀγαπητῶν, καὶ περιποθητῶν ἡμῶν ἀδελφῶν, καὶ συλλειτουργῶν, εὐχόμεθα καὶ εὐλογοῦμεν πατρικῶς πάντας ὑμᾶς τοὺς ἐν τῇ

ἐπαρχία ταύτη χριστιανούς, ἱερωμένους καὶ λαϊκούς, μικρούς, καὶ μεγάλους, νέους καὶ γέροντας, ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, ἐκάστης τάξεως, καὶ βαθμοῦ, καὶ ἡλικίας, καὶ καταστάσεως, καὶ συμβουλευόμεν, καὶ προτρεπόμεθα ἐκκλησιαστικῶς, νὰ προσέλθῃτε ὅλοι σας τῇ αὐτοῦ ἱερότητι, καὶ νὰ καταγράψῃτε τὰ τίμια ὀνόματά σας, ζώντων καὶ τεθνεώτων, ἕκαστος ὁμοῦ καὶ τῶν ἰδίων του γονέων, διὰ νὰ τὰ μνημονεύσῃ εἰς ὅλας τὰς ἀναιμάκτους πνευματικὰς θυσίας, καὶ ἀρχιερατικὰς λειτουργίας, τὰς ὁποίας ἔχει νὰ ἐκτελέσῃ εἰς ἡμέρας τεσσαράκοντα, οὗ γενομένου, μεγάλην ἄνεσιν βεβαίως εὐρίσκουσιν αἱ ψυχαὶ τῶν κεκοιμημένων, καὶ οἱ ζῶντες ὠφέλειαν οὗ μικρὰν, ἀξιούμενοι τῆς θείας εὐσπλαχνίας, καὶ χάριτος, καὶ τῆς οὐρανίου εὐλογίας ἐν τοῖς κτήμασι καὶ ἐν τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν αὐτῶν· ἔνεκα δὲ τοῦ κόπου τῆς αὐτοῦ ἱερότητος, νὰ προσφέρῃτε ὁ καθείς σας μετὰ φιλοτιμίας, καὶ γενναιότητος μίαν πλουσιοπάροχον συνδρομὴν καὶ βοήθειαν πρὸς τὴν αὐτοῦ ἱερότητα, προθυμοποιούμενοι σύμπαντες ὑμεῖς οἱ εὐλογημένοι ἐπαρχιωῶται, τὰ πνευματικὰ αὐτοῦ τέκνα, νὰ τὸν ἀνακουφίσῃτε ἀπὸ τὰ βάρος τῶν χρεῶν του, καὶ τὰς ἐπικειμένας ἀνάγκας τῆς ἐπαρχίας του, εἰς τρόπον ὥστε νὰ φανῇ εὐπρόσωπος καὶ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ πρὸς τοὺς αὐλικοὺς δανειστάς, καθ' ἣν ἔχει φιλοτιμίαν ψυχῆς, καὶ νὰ ἐλαφρωθῇ ἀπὸ τοὺς χρηματικοὺς περισπασμοὺς τῆς νέας ἀποκαταστάσεως αὐτοῦ, καὶ νὰ ἀνακουφισθῇ ἀπὸ τὰ ἐπικείμενα αὐτῷ ὑπέρογκα χρέη ἔνεκα τῶν ἐπακολουθησάντων ἀναγκαίων ἐξόδων καὶ ἀναποφεύκτων δαπανημάτων, καὶ οὕτω νὰ σᾶς ποιμαίνῃ μετ' ἄνεσιν, φροντίζων ἀδιαλείπτως μετὰ ζήλου ὑπὲρ τῶν κοινῇ καὶ ἰδίᾳ συμφερόντων σας, καὶ νὰ εὐχῆται πάντοτε πρὸς θεὸν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας καὶ ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν σας, οὗ τὰς δεήσεις ἀποδεχόμενος αὐτὸς ὁ φιλάνθρωπος Κύριος, ἀντικαταπέμψαι ὑμῖν πλούσια τὰ ἔλεη αὐτοῦ ἐκ τῶν ἀκενώτων αὐτοῦ θησαυρῶν, καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ Ἀβραάμ, καὶ Ἰσαάκ, καὶ Ἰακώβ εἰς ὅλα τὰ κτήματα καὶ ὑπάρχοντά σας καὶ εὐλογεῖη τοὺς οἴκους σας μετὰ πάντων τῶν ἐν αὐτοῖς.

Οὕτω τοίνυν γινώσκοντες, ποιήσατε, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἡμῶν ἀγαπητά, καθὼς γράφοντες ἐντελλόμεθα, καὶ μὴ ἄλλως ἔξ ἀποφάσεως, ἵνα καὶ ἡ τοῦ θεοῦ χάρις, καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος σὺν τῇ παρ' ἡμῶν εὐχῇ, καὶ εὐλογίᾳ εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.

Ἐπισημασθέντες. Ἐν μηνὶ Ἰουλίῳ, Ἰνδικτιῶνος δης

(ἔπονται αἱ ὑπογραφαὶ τῶν Συνοδικῶν).

† Ἄνθιμος ἐλέω θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κων)πόλεως
Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

Διὰ τοῦ παρόντος ἡμετέρου Πατριαρχικοῦ καὶ Συνοδικοῦ Γράμματος δῆλον γίνεται, ὅτι ὁ ἱερώτατος Μητροπολίτης Προύσης, ὑπέρτιμος καὶ Ἐξαρχος Βιθυνίας, ἐν ἀγίῳ Πνεύματι περιπόθητος ἡμῶν ἀδελφὸς καὶ συλλειτουργὸς κύρ Κωνστάντιος, ἀναδεξάμενος τὴν Ἐπαρχίαν καὶ Μη-

τρόπολιν ταύτην διὰ κανονικῶν ψήφων καὶ συνοδικῆς ἐκλογῆς συνεδέξατο καὶ ἅπαν τὸ σφζόμενον αὐτῆς Αὐλικὸν χρέος, συμποσούμενον εἰς γρόσια τεσσαράκοντα ἑννέα χιλιάδας Νο 49000, ἔξ ὧν ὀφείλει ἐκπίπτειν κατ' ἐνιαυτὸν τὸν συνοδικῶς προσδιορισμένον ξεπεσμὸν καὶ διὰ τὴν ἐπαρχίαν ταύτην ἐν τεταγμένῳ καιρῷ ὄντα γρόσια δύο χιλιάδας· προσδιορισθείσης δὲ καὶ τῆς εἰς τὸ Κοινὸν φιλοτιμίας τῆς αὐτοῦ Ἱερότητος γρόσια πενήκοντα δύο χιλιάδας, ἐνεκρίθη συνοδικῶς, ὅπως ἔξ αὐτῶν αἱ δώδεκα χιλιάδες γρόσια ἐκπέσωσιν εἰς τρεῖς δόσεις, δηλαδή τὸ ἐν τρίτον ἐν ἑκάστη δόσει ἐκ τοῦ αὐλικοῦ χρέους τῆς ἐπαρχίας ταύτης, αἱ δὲ λοιπαὶ τεσσαράκοντα χιλιάδες γρόσια πληρωθῶσιν εἰς τὴν Κάσσαν τοῦ Κοινοῦ ὡσαύτως εἰς τρεῖς ἴσας δόσεις· ἐφ' ᾧ καὶ καταμετρήσας γρόσια 4,000 τὸ τριτημόριον τῶν γροσίων 12000 τοῦ ἐκπεσμοῦ, καὶ γρόσια 13333 καὶ ἄσπρα 40 τὸ τριτημόριον τῶν γροσίων 40,000 εἰς τὸ Κοινόν, ἔδωκεν ἰδίαν ὁμολογίαν περὶ τῶν λοιπῶν δύο τριτημορίων, ἵνα ἐξοφλήσῃ αὐτὰ εἰς διετίαν, κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον, ἀνὰ τὰ ἡμίση κατ' ἔτος μετὰ τοῦ τόκου αὐτῶν κατὰ τὴν περίληψιν τῆς ἰδίας ὁμολογίας. Ἀπέδωκε δὲ ἡ αὐτοῦ Ἱερότης μετὰ προθυμίας καὶ ἐτοιμότητος καὶ πάντα τὰ ἀνέκαθεν εἰθισμένα φιλοτιμήματα πρὸς τε τὰ Νοσοκομεῖα, πρὸς τὴν Κοινὴν τοῦ Γένους Σχολὴν, πρὸς τοὺς Αὐλικούς τε λόγῳ φαμηλιατικῶν, καὶ τὰ πρὸς τὸ Κιβώτιον τῆς ἐλεημοσύνης τῶν πτωχῶν πληρώσας ἐξώφλησεν. Ἐφ' ᾧ καὶ γράφοντες ἀποφαινόμεθα συνοδικῶς μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς Ἱερωτάτων Ἀρχιερέων καὶ ὑπερτίμων, τῶν ἐν ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν ἡμῶν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν, ἵνα ὁ μνησθεὶς Ἱερωτάτος Μητροπολίτης Προύσης συναδελφὸς ἡμῖν ἐν πνεύματι ἀγαπητῶς καὶ περισπούδαστος κύριος Κωνστάντιος, ὡς καταμετρήσας ἤδη ἐκ τοῦ παραυτίκα τὸ τριτημόριον τῆς προσδιορισθείσης τῆ αὐτοῦ Ἱερότητι φιλοτιμίας, κατὰ τὸν ἄνω εἰρημένον τρόπον, δούς τε ὁμολογίαν ἰδίαν καὶ περὶ τῶν λοιπῶν δύο τριτημορίων, ἵνα ἐξοφλήσῃ αὐτὰ εἰς διετίαν ὡσαύτως κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον, ἀποδούς τε ἐνελλιπῶς καὶ πάντα τὰ φιλοτιμήματα καὶ ἔξοδα τῆς μεταθετικῆς αὐτοῦ Ἀρχιερατείας ἐξ ἰδίων, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐξοφλήσας, ὑπάρχη ἀκαταζήτητος καὶ ἀνενόχλητος παρὰ τε τῆς ἡμῶν Μετριότητος, καὶ τῶν κατὰ καιροὺς τιμιωτάτων τοῦ Κοινοῦ Ἐπιτρόπων, ὀφείλων μόνον ἐξοφλῆσαι εἰς διετίαν τὰ δύο τριτημόρια τῆς φιλοτιμίας αὐτοῦ, κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον, ὡς εἴρηται, καὶ μετὰ τὴν διετίαν ἀποστέλλειν κατ' ἔτος τὸν ἐτήσιον ξεπεσμὸν γρόσια δύο χιλιάδας. Ὅθεν εἰς ἐνδειξιν ἐγένετο καὶ τὸ παρὸν ἡμέτερον Πατριαρχικὸν καὶ Συνοδικὸν ἐξοφλητικὸν Γράμμα, ὅπερ ἐνημανθὲν τῆ τοῦ Κοινοῦ τοῦ Κώδικος σφραγίδι, ἐπεδόθη τῷ μνημονευθέντι Ἱερωτάτῳ Μητροπολίτῃ συναδελφῷ ἡμῖν ἐν πνεύματι ἀγαπητῷ κυρίῳ Κωνσταντίῳ.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ρ ω μ Ϛ ϕ

Ἐν μηνὶ Νοεμβρίῳ, Ἰνδικτιῶνος Ε΄,

(Ἐπονται αἱ ὑπογραφαὶ τῶν Συνοδικῶν Ἀρχιερέων).

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000168938